

καίως νὰ διατρέξῃ διὰ νὰ φθάσῃ ἐκ τοῦ κέντρου τῆς δυνάμεως εἰς τὸ μέρος τῆς ἐνεργείας. Τὸ ῥάμφος τοῦτο ὁμοιάζει τρόπον τινὰ πρὸς μακρὸν μοχλόν, τοσοῦτον μᾶλλον ἀδύνατον, ὅσον οὗτος ἀφίσταται τοῦ ὑπομοχλίου. Τὸ δὲ χειρότερον εἶναι, ὅτι ὁ Ὑδροκόραξ δὲν δύναται νὰ μεταχειρισθῇ ἐκ τοῦ ῥάμφους τούτου, εἰμὴ μόνον τὴν ἄκρην, διότι τὸ ἐπιλοιπον μέρος τῶν δυσαναλόγων καὶ κακῶς ἐφηρμοσμένων γνάθων αὐτοῦ, οὔτε συναντῶνται, οὔτε συνενοῦνται ποτε· πρὸς δὲ, ἡ ἐξ ἧς σύγκεινται ὕλη εἶναι τοσοῦτον ἀδύνατος καὶ εὐθραυστος, ὥστε ἡ ἐλαφροτέρα θλίψις συντρίβει αὐτούς· διὰ τοῦτο δασάκις οἱ ἄθλιοι Ὑδροκόρακες δοκιμάζουσι ν' ἀρπάσωσιν εἰς τὸ στόμα τροφὴν τινά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ εὐθραυστον αὐτῶν ῥάμφος συντριβόμενον ὡς ὕελος διασκορπίζεται εἰς θρύμματα, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ταλαιπώρος οὗτος ὄρνις εἶναι αἰωνίως ἠκρωτηριασμένος καὶ κολοβωμένος· κατὰ δυστυχίαν δὲ ἡ γλῶσσα τοῦ Ὑδροκόρακος οὕσα παραπολὺ μικρὰ καθίσταται διόλου ἄχρηστος εἰς αὐτόν, μένουσα κεκολλημένη ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου αὐτοῦ. Τὸ δὲ περιεργότερον εἶναι, ὅτι ἐπὶ τοῦ ῥάμφους τοῦ πτηνοῦ τούτου ὑψοῦται σαρκώδης ἀπόφυσις ἐκ κερατίνης ὕλης, ἔχουσα μῆκος μὲν ὀκτὼ δακτύλων πλάτος δὲ τεσσάρων, ἥτις προχωροῦσα μέχρι τινος πρὸς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ῥάμφους κάμπτεται ἔπειτα πρὸς τὸ ἄνω μέρος ὡς τὸ κέρας τοῦ ρινόκερου, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ τοσοῦτον εὐθραυστον καὶ δυσκίνητον ῥάμφος τοῦ Ὑδροκόρακος, εὐρίσκεται προσέτι ἐπιβέβη-
 ρυμένον καὶ ὑπὸ τοῦ περιττοῦ τούτου κέρατος.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ μὲν καρποὶ καὶ οἱ κόκκοι δὲν δύ-
 νανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τροφὴν τοῦ Ὑδροκόρακος, διότι ἤθελον συντρίβει διὰ τὴν αὐτῶν σκληρότητα τὸ εὐθραυστον αὐτοῦ ῥάμφος· δὲν δύναται δὲ νὰ τραπῇ οὐδὲ πρὸς ἄγρην μικροτέρων πτηνῶν ἢ ζώων, διὰ τὰ ἐμποδίζοντα τὴν κίνησιν φυσικὰ αὐτοῦ ἐλαττώματα, τὸ πτηνὸν τοῦτο ἀναγκάζεται νὰ ζῇ ἀπὸ ἐντοσθίων θησιμαίων ζώων, ἀπὸ ἐντόμων, βατράχων καὶ ἄλλων τοιούτων ἀπαλῶν τροφῶν.

Τὸ τερατῶδες τοῦτο ῥάμφος τοῦ Ὑδροκόρακος ἐπενεργεῖ μεγάλως εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἥθη αὐτοῦ, καὶ ὡς ἐκτούτου ὁ Ὑδροκόραξ, ὡς ὅλα τὰ δυσειδῆ ὄντα, ὣν διαθέσεως σκυθρωπῆς, μελαγχολικῆς καὶ στρυφνῆς, κάθηται σχεδὸν αἰετοπετελιμμένος ἐπὶ κλόνου ξηροῦ δένδρου, κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσθεν ἢ συνέχων τὸν τράχηλον ἐντὸς τῶν ὠμων, διὰ νὰ ὑποφέρῃ εὐκολώτερον τὸ βάρος τοῦ φορτίου αὐτοῦ, μέχρις οὗ ἡ πῆνα ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ζήτησιν τροφῆς, ἥτις εἶναι δι' αὐτὸν ἐπιμοχθος καὶ ὀχληρὰ ἐργασία, ἐν ᾧ διὰ τὰ ἄλλα ζῶα εἶναι ἡ μεγίστη εὐχαρίστησις τῆς ζωῆς.

Γ'. Μῦθος τοῦ Ῥώσσου ποιητοῦ Κριλλώφ.

Η ΚΥΝΟΦΙΛΙΑ.

Δύο Κύνες ξαπλωμένοι 'ς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, Ἀνεπαύοντο πλησίον εἰς τὴν θύραν μαγειρίου·

Καὶ ἀντὶ νὰ ὑλακτῶσι κατὰ τῶν διαβαινόντων, Διαλέγοντο ἡσύχως περὶ φύσεως τῶν ὄντων.

Ὡς δὲ πάντοτε συμβαίνει, θέμα πρώτης ὁμιλίας

Ἦτο τῶν κυνῶν ἡ τύχη, καὶ περὶ τῆς μοχθηρίας,

Καὶ διαγωγῆς βρβάρου αὐθαδῶν τινῶν μαγείρων, Καὶ τῶν φειδολευρῶν δεσποτῶν καὶ φιλαργύρων.

Πρὸς τὰς ἀρετὰς δὲ τέλος στρέψαντες τὴν ὁμιλίαν,

Ἀπὸ ἀρετῆν εἰς ἄλλην ἐφθασαν κ' εἰς τὴν φιλίαν.

Ὡ! ἐφώναζεν ὁ ἓνας, δὲν ὑπάρχει πόνος, λύπη,

Ἦτις διὰ τῆς φιλίας δὲν δαμάζεται ἐκλείπει.

Δύο ὄντα ἠνωμένα διὰ τῶν τρυφερωτάτων

Καὶ τῶν ζωερῶν ἐκείνων τῆς καρδίας αἰσθημάτων,

Ζῶσιν ἀληθῶς 'ς τὸν κόσμον ζῶν πληρὴ εὐφροσύνης, Τέρψεως καὶ εὐθυμίας, ἡδονῆς, χαρᾶς, εἰρήνης.

Καὶ διπλῇ μὲν εἰς τοὺς φίλους φρίνεται ἡ εὐτυχία,

Κούφη δὲ ὑπὸ τῶν δύο φερομένη ἡ δυστυχία·

Αἶ! ἡ τύχη ἂν τοιούτου ποτὲ φίλου μ' ἀξιώσῃ,

Τῆς καρδίας μου τοὺς πόνους ὅλους θέλει ἐλαφρώσει.

Ἦθελαι τὸ πεπρωμένον αἰωνίως μακκαρίζει,

Καὶ τὰ χρεῖα μου χαρὰν μου κ' εὐχαρίστησιν νομίζει.

Τί φρονεῖς; ἂν λόγου χάριν ὄντες 'ς τὴν αὐτὴν οἰκίαν,

Καὶ οἱ δύο τεταγμένοι 'ς τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν,

Καὶ φυλάττοντες τὴν θύραν τοῦ κοινοῦ μὲς τοῦ Κυρίου,

Εἴμεθα συνδεδεμένοι δι' ἀγάπης αἰωνίου;

Γενναῖοφρονες, χαρίεις, γλυκεῖς, πρᾶοι πρὸς ἀλλήλους,

Τὸν Ὁρέστην καὶ Πυλάδην ἐμιμούμεθα τοὺς φίλους;

Καὶ ὁ Κύριός μας βλέπων τὴν τοιαύτην ἔνωσιν μας,

Θέλει μένει διὰ πάντα ὑπὸ τὴν διακρίσιν μας.

Καὶ αὐτῆς τῆς Ἀρκτου ἥτις ἀπ' τὸ ἱερὸν τὸ δάσος

Ἐκσοθεῖ ὅλους τοὺς κύνας, καταστρέφουσι τὸ θράσος.

Ἡ ζωὴ μας θέλει εἶσθαι εὐτυχὴς ὡς βασιλεία!

Ἐκ τῆς ἡδονῆς, Μαυροῦκε, μ' ἐρχεται λειποθυμία.

Καὶ ἐγὼ, ὡ φίλε Μόσχε, εἴμην γνώμης τῆς ἰδίας

Περὶ τῆς ἀδιαλύτου καὶ εἰλικρινοῦς φιλίας.

Καὶ ὡς ἔχοντες ὁμοίας ἀρετὰς γνώμας καὶ κλίσεις,

Θέλει ζῶμεν μακαρίως, χωρὶς ζήλιαν κ' ὑποκρίσεις.

Ὡς τὴν πλευρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου θέλει συμπεριπατῶμεν

Καὶ συμφώνως τοὺς ἐχθροὺς μας πανταχόθι θέλει νικῶμεν.

Φανταζόμενος δὲ, φίλε, τὴν σοφὴν σκοπὴν μας τοῦτον,

Εἴμαι ἔτοιμος νὰ κλαύσω!... δός τὸν πόδα σου!.. ἰδοὺ τον!

Καὶ οἱ νέοι φίλοι τότε τρυφερῶς καταφιλοῦνται,

Καὶ τὰ ὦτα κ' ἡ οὐρὰ τῶν ἀπὸ τὴν χαρὰν κινεῖνται.

Αἶφνης δ' ἐκ τοῦ μαγειρίου ὑπηρετῆς τις προκύπτει

Κ' ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δύο κόκκαλον ἀρνίου ρίπτει.

Ἐξεψύχῃς ἡ φιλία καὶ ἡ τρυφερὰ ἀγάπη

Βί: χολὴν καὶ μαῦρα πάθη ἐν τῷ ἄμει μετετρέπη.

Μανιώδης ὁ Ὁρέστης ρίπτει ἐπὶ τοῦ Πυλάδου,

Καὶ ζητεῖ νὰ τὸν κρημνίσῃ εἰς τὰ τάρταρα τοῦ ἄδου.

Ὁ Πυλάδης τὸν δαγκάνει καὶ ἀμφοτέροι παλαίου

Καταδάκνονται, κυττωῦνται, καὶ τὰ κρέατά των ξέουν.

Οἱ δὲ ὑπηρεταὶ ρίπτουν ψυχροῦ ὕδατος ἀντλίαν

Ἐπ' αὐτῶν, καὶ καταπαύουν ταύτην τὴν κυνοφιλίαν.